

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/267/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613204081
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8613204081.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobkyne C. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. G. XXX/X, D., právne zastúpená JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, Nám. SNP 7, Stropkov, proti žalovanej Rapid life životná poisťovňa, a.s., Garbiarska 2, Košice, IČO: 31 690 904, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan, s.r.o., Rastislavova 68, Košice, IČO: 47 231 785, o zrušení rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Svidník č. k. 7C 248/2013 - 110 zo dňa 16.06.2014 jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh žalovanej na prerušenie konania.

V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa v predmetnom konaní domáha zrušenia rozsudku Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 3C 2532/2012 zo dňa 19.01.2012. Žalovaná dňa 31.01.2014 navrhla konanie prerušiť až do právoplatného skončenia konania o uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 1/2012, vedeného pred Ústavným súdom SR pod sp. zn. II. ÚS 382/2013. Prvostupňový súd konštatoval, že v danom prípade nie sú splnené predpoklady pre prerušenie konania v zmysle ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p.. V právnych veciach, na ktoré žalovaná poukázala (konanie vedené na Ústavnom súde SR pod sp. zn. II. ÚS 499/2012 a sp. zn. I. ÚS 402/2008) Ústavný súd SR zrušil rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z dôvodu procesných pochybení, pričom nespochybnil vecnú správnosť záverov rozhodnutí Najvyššieho súdu SR. Nie je možné urobiť záver, že v konaní na Ústavnom súde SR dôjde k zrušeniu uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 1/2012 zo dňa 21.03.2012. Tiež nie je preukázaný záver, že prípadné zrušenie predmetného rozhodnutia musí mať dopad a zásadný právny význam pre toto konanie.

V zákonom stanovenej lehote podala proti uzneseniu odvolanie žalovaná. Nesúhlasila so závermi súdu prvého stupňa, pre ktoré zamietol návrh na prerušenie konania, lebo v konaní vedenom pred Ústavným súdom SR pod sp. zn. II. ÚS 382/2013 sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie vo veci. Najvyšší súd SR v konaní pod sp. zn. 6Cdo 1/2012 rozhodol v procesnej forme o odmietnutí dovolania. Zároveň vyslovil závery meritórnej povahy nemajúce žiaden vzťah k dôvodom odmietnutia dovolania. Uvedené rozhodnutie môže mať vplyv na rozhodnutie v prejednávanej veci z dôvodu, že aj žalobkyňa sa naň odvoláva. Je zrejmé, že rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR v spotrebiteľských veciach, ako aj v exekučných konaniach má významný vplyv na rozhodnutia nižších súdov. Pokiaľ teda sudy prihladajú vo všeobecnosti na pro - spotrebiteľské rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, je nevyhnutné, aby sa rovnako za právne významné považovali rozhodnutia, ktorými dôjde k zrušeniu takýchto pro - spotrebiteľských rozhodnutí. Pokiaľ sudy považujú za právne významné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktorými bolo odmietnuté dovolanie v exekučných veciach a v ktorých Najvyšší súd SR vyslovil právny názor týkajúci sa rozhodcovskej doložky, musí mať právny význam aj také rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorým bolo takéto rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zrušené. Žiaden zo všeobecných súdov sa

nevysporiadal s procesným pochybením a prekročením zákonného rámca zo strany Najvyššieho súdu SR, ktorý dovolanie odmietol, avšak v jeho odôvodnení vyslovil meritórne závery, čím boli porušené základné práva žalovanej. Podľa judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 402/2008) je nesprávne uvádzať vecné závery v rámci procesného rozhodnutia, ktorým sa odmietlo dovolanie, ide o neprípustný postup. Ústavný súd SR už rozhodol vo veci sp. zn. II. ÚS 499/2012 zo dňa 10.07.2013, pričom konštatoval porušenie základného práva žalovanej na spravodlivý proces v exekučnej veci Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 2Cdo 5/2012, pričom toto rozhodnutie je takmer totožné s rozhodnutím sp. zn. 6Cdo 1/2012. Z uvedeného vyplýva, že konanie vedené pred Ústavným súdom SR o porušení základných práv sťažovateľa uznesením Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Cdo 1/2012 je pre danú vec právne významné. Ďalej žalovaná namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Navrhla uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 212 O.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 1, 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

Občianske súdne konanie je jednou zo záruk zákonnosti, pod ktorou treba rozumieť právnu istotu pri aplikácii práva súdom, a to v rozsahu zabezpečujúcom naplnenie spravodlivej ochrany subjektívnych práv účastníkov konania v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v súlade s právom na spravodlivý súdny proces zaručeným čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná.

Z procesného hľadiska je súd povinný svojou činnosťou zabezpečiť výkon spravodlivosti tak, aby nedošlo k jej odopretiu (§§ 1, 3 O. s. p.).

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Odvolací súd nemá dôvod na odklon od právneho názoru vyjadreného v uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co 25/2014 zo dňa 27.08.2014, v zmysle ktorého:

„Z citovaného ustanovenia vyplýva možnosť prerušenia konania, ak výsledok iného sporu začatého na podnet účastníka môže relevantne ovplyvniť výsledok sporu, v ktorom sa má konanie prerušiť. Prerušenie konania podľa tohto ustanovenia je možné, ak sa začalo konanie aj z podnetu súdu.

Uvedený postup teda upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená, prerušenie konania, ktoré nie je pre konanie nevyhnutné. Dôvodom pre takýto postup je predovšetkým otázka hospodárnosti konania. Prerušenie konania je tu ponechané na úvahu vec prejednávajúceho súdu a je upravené len ako procesná možnosť tohto súdu, nie však jeho povinnosť. Súd má najskôr zvážiť možnosť iných vhodných opatrení, a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Výber vhodného opatrenia slúžiaceho účelu racionálnej organizácie postupu pri riadení príslušného konania má súd podriaďovať aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v súdnom konaní (§ 6 O.s.p.) a spomedzi viacerých opatrení použiť to, ktorým sa ochrana práv účastníkov konania zabezpečí čo najrýchlejšie a najúčinnejšie. Z týchto dôvodov treba teda považovať prerušenie konania vo všeobecnosti skôr za výnimku ako pravidlo. Treba mať pritom na zreteli aj to, že úlohou súdu, len čo sa konanie začalo, je i bez ďalších návrhov postupovať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá (§ 100 ods. 1 O.s.p.). Z tohto ustanovenia vyplývajúca zásada oficiality znamená pre súd povinnosť pokračovať v začatom konaní, zistiť všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie a z nich vyvodiť skutkový a právny záver a o veci rozhodnúť. Uvedený cieľ musí dosiahnuť vlastnou procesnou činnosťou.

V predmetnom konaní sa žalobkyňa domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku. Jej žalobný návrh je odvádzaný aj od námietok voči neplatnosti rozhodcovskej doložky. V Náleze Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 499/2012 zo dňa 10.07.2013, ktoré žalovaná pripojila k procesnému návrhu na prerušenie konania, je konštatovaný procesný nedostatok postupu všeobecných súdov v súvislosti so zásadou kontradiktórnosti, pričom z neho vyplýva aj to, že Ústavný súd SR nerozhodoval vecne spor týkajúci sa platnosti rozhodcovskej zmluvy. Uvedený nález sa týka veci vedenej na dovolacom súde pod sp.

zn. 2Cdo 5/2012. Nie je sporné ani to, že Ústavný súd SR prijal na ďalšie konanie aj ďalšiu sťažnosť žalovanej spoločnosti, ktorá sa viaže na postup dovolacieho súdu vo veci sp. zn. 6Cdo 1/2012, či 5Cdo 112/2012. Konanie sa na Ústavnom súde SR vedie pod sp. zn. II. ÚS 382/2013. Uvedené konanie však podľa názoru odvolacieho súdu nebráni v rozhodnutí v predmetnej veci. Pri úvahe o tom, či sa konanie pri fakultatívnej možnosti, ako vyplýva z ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., preruší alebo či súd prijme iné vhodné opatrenia, treba mať na zreteli vždy konkrétny prípad. K prerušeniu konania môže podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. súd pristúpiť len vtedy, ak prebieha iné konanie, v ktorom je riešená alebo môže byť riešená otázka, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie, a ktorú by si inak mohol predbežne vyriešiť sám (§ 135 ods. 2 O.s.p.), ale je hospodárnejšie, aby sa s rozhodnutím počkalo. Skutočnosti, o ktoré žalovaná opiera svoj návrh na prerušenie konania, treba posudzovať aj z pohľadu, či opatrenie, ktoré súd prijme v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., nebude na ujmu ústavného práva účastníka, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov tak, ako je to zaručené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Ak má byť predbežnou otázkou, ktorá má byť riešená v tomto konaní, posúdenie platnosti rozhodcovskej zmluvy, či rozhodcovskej doložky, je odvolací súd toho názoru, že túto otázku si môže konajúci súd vyriešiť sám. Vyriešenie tejto otázky nie je závislé na rozhodnutí Ústavného súdu SR.“

Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou spočívajúcou v nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Súd prvého stupňa vo svojom uznesení náležite poukázal na to, akým zákonným ustanovením sa pri svojom rozhodovaní riadil a uviedol základné myšlienkové postupy a smery, ktoré ho viedli k zamietnutiu návrhu žalovanej na prerušenie konania.

Tieto dôvody považuje odvolací súd v kontexte vyššie uvedeného za dostatočné, najmä so zreteľom na to, že aj v predmetnom prípade ide o rozhodnutie procesného charakteru, ktoré dáva odpoveď na všetky podstatné otázky, ktoré sú naznačené v ustanovení § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ktoré je potrebné v tejto veci aplikovať. Ako bolo vyššie naznačené, konanie na Ústavnom súde SR vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 1/2012 nemôže byť kvalifikované ako riešiacie otázku, ktorá môže mať (zásadný) význam pre rozhodnutie súdu. Súd prvého stupňa sa musí totiž na základe vlastnej činnosti - zistenia skutkového stavu na základe adekvátneho dokazovania a pri posúdení právnych predpisov, ktorých aplikácia sa navrhuje v žalobe, vysporiadať so základnou otázkou, a to či rozhodcovská zmluva, ktorá mala založiť právomoc rozhodcovského súdu vec prejednať a rozhodnúť, bola uzatvorená platne.

Správne preto postupoval súd prvého stupňa pokiaľ návrh žalovanej na prerušenie konania zamietol.

Z týchto dôvodov odvolací súd postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.